

Nagrado Sklada Staneta Severja 2022 za igralsko stvaritev študenta dramske igre prejmeta Mina Švajger in Matevž Sluga za vloge v produkciji dramske igre tretjega letnika AGRFT, premierno uprizorjene 2. februarja 2022 po motivih dram Tennesseeja Williamsa (*Steklena menažerija, Mačka na vroči pločevinasti strehi, Bambina*).

Mina Švajger je nastopila kot **Laura Wingfield** v *Stekleni menažeriji* in kot **Mae** v *Mački na vroči pločevinasti strehi*. Obe vlogi si ne moreta biti bolj različni: introvertirana in sramežljiva Laura ter odprta, tipizirano seksualna Mae. Obe sta del kolektivnega gledališkega ali celo filmskega spomina, kar za študentko dramske igre ponavadi pomeni še dodatno breme. Toda ne za Mino Švajger. Dela se je lotila kot običajno studiozno in analitično ter hkrati s polno mero občutljivosti in previdnosti. Rojevanje teh dveh žensk skozi razliko je rastlo iz vaje v vajo. Mina je Lauro podoživljala skozi telesno invalidnost, predvsem pa se je osredotočila na družbeno hendikepiranost in strahove, ki sledijo iz tovrstne opredeljenosti: to je bil njen vstop v neko specialno občutljivost in izjemnost te osebe, ki bi jo danes gledali še kot večji in ekstremnejši zunajzemeljski fenomen. Laurina steklena zlomljivost, sanjavost in hrepenevska duša so kulminirale v zadnjem prizoru z Jimom, kjer je Mina dosegla tisti pravi intimni učinek magičnega gledališča, ki potrebuje takšnega igralca, ki v celoti, v enem zamahu zaobjame gledalčevo pozornost. Kot v Lauri implodira ljubezenska sanja in se prilepi na konkretnega fanta – Jima, tako je Mini uspelo odigravati konfliktno nasprotje med hrepenenjem duše ter konkretnim telesnim poželenjem. Nastal je skoraj antologijski prizor emblematične prisotnosti dveh igralcev, ki sta z minimalnimi sredstvi zlita s svojima likoma ustvarila pretresljivo in katarzično sceno.

Jima O'Connorja je v tem prizoru odigral **Matevž Sluga**. Tudi on se je oddaljil od bližnjic, ki bi ga zlahka peljale do lika, ki se samozaverovano ne ozira na nikogar in nič izven sebe in bi kot logično izpeljavo uporabil agresivnejša sredstva in barve. Toda skozi prizor se je kljub neskončni karakterni razliki med osebama (Jim je ves zavarovan v zunanji uspeh in samorealizacijo v poslovnem svetu, medtem ko je Laura popolnoma prepojena z notranjim svetom sanj in paralelne realnosti) Matevž kljub vodilnejši funkciji v dialogu, potopil v osebo nasproti sebe in Lauri dopustil, da je delček svojih sanj in sreče zlila z njegovimi. Tako smo za nekaj trenutkov bili tudi

gledalci zapeljani v prizor, ki je z vso kredibilnostjo napovedoval »happy end«. Bili smo priča »klasični« moči gledališča, kjer »vse vemo«, pa smo vendar prevarani in zato še toliko bolj »gledališko prevzeti« in potencialnost katarze pri obratu pred katastrofo je zato še bolj mogoča ali intenzivna.

Archie Lee Meighan, ki ga Matevž Sluga igra v *Bambini*, ni toliko svetlobnih let oddaljen od Jima, saj gre pri obeh za personificirani ameriški sen, ki kot glavni motor poganja lika naprej. Obema je lastno, da je njun intenzivni gon po poslovnem uspehu že na samem začetku obsojen na propad in zlom, pri čemer Archieja že gledamo sredi poraza, iz katerega se z vsemi silami in napori skuša izkupati. Matevž igra Archieja brutalno in surovo – tako v komično kričavih delih kot tudi v pasažah zloma in samousmiljenja. S svojo igro nas premetava in stiska ob zid, kjer smo smejoči in sproščeni, da bi že v naslednjem trenutku doživljali srh in pretresenost. Matevž svoj lik oblikuje s celostnim igralskim arzenalom in ser pri tem ne ustraši močnih in agresivnejših tonov in glasov izgovorjenega teksta, kot tudi izrazitejših in nekoliko tipiziranih telesnih izrazov. Matevž nosi lik suvereno in samozavestno od začetka do konca, ter kljub intenzivnejšim potezam oblikovanja popolnoma prevzame in prepriča.